

Vzgojni zavod Kranj

ALPE-ADRIA 2016: FOTOPIS

Peš od Kranja do Pirana, tretjič 4.-9. julij 2016

UDELEŽENCI:

Irena, Valerija, Nuša, Žiga, Ismir, Rok, Tilen, Maj, Adrijana, Mateja, Petra, Boža, Andrej

PRENOČEVANJE SO OMOGOČILI:

PR' TOPLIČARJU (Kopačnica)
DOM MEDVED (Medvedje Brdo)
KMETIJA BERTONCELJ (Razdrto)
DOM DUHOVNOSTI KLANEC (Klanec)
KAJAK KANU KLUB ŽUSTERNA (Koper)

DONATORJI V POMOČ IN PODPORO NA POTI:

Renata Antolovič, Zhana Andreeva, Miroslav Podgoršek, Mizarstvo Oblak, Nataša Musar Mišeljič, Polona Pavlin Bohinc, Trekrek d.o.o., Petra Zajc, Janez Škulj, Tomislav Viden, Tanja Zorec Pukl, Marija Mina Pas, Savin Gorup, Urška Bregar, Energe d.o.o., Brane Mišmaš, Ladislava Polončič, Petra Vilhar, Janko Bele, Anton Cedilnik, Ivana Birk Vrabec, Tina Djinovski.

V Piranu nas je v imenu občine Piran sprejela Mojca Švonja, svetnica Občine Piran.

In smo šli. Tretjič. Tokrat z motom: v tretje gre rado. S tem misleč, da nam bo tokrat uspelo prehoditi in povezati res celotno pot od Kranja do Pirana. Zanimanje otrok in mladostnikov je bilo tokrat veliko: osem se jih je odločilo vzeti pot pod noge in oditi dogodivščinam naproti. Poleg ustaljene ekipe (Petra, Adrijana, Andrej) se nam je pridružila še Mateja s štirinožnim prijateljem Neonom, samojedom in pa prostovoljka Boža, ki nas je nekako našla na medmrežju, stopila z nami v stik in se nam pridružila na poti.

Ker je bila to številčno najmočnejša zasedba do sedaj, so bile tudi priprave malo obsežnejše. Kot vedno nam je tu pomagala Ana, ki je skrbno pripravila vse potrebno za na pot.

Nekaj tednov pred začetkom pohoda je Petra novico o pohodu objavila na popularnem facebooku in odziv je bil osupljiv. Najprej je sledil prispevek v časniku Novice, potem pa so spodbude in donacije dobesedno deževale. Vsem otrokom, ki so se udeležili pohoda, smo tako uspeli nakupiti športne čevlje za pohod, tako da so se primerno obuti lahko odpravili na pot.

1. DAN: PONEDELJEK 4. JULIJ 2016, 8.00 – 19.00

KRANJ – ČEPULJE – LAVTARSKI VRH – PRAPROTNO – SPODNJA LUŠA – P'ŠTOTE – PREVAL – PODPREVAL – DELNICE – PODOBENO – VOLČA – POLJANE – ŽABJA VAS – GORENJA VAS

Zjutraj se zberemo pred Upravo. Boža nas že čaka v pisarni. Natovorimo kombi, pregledamo vso opremo, naredimo prvo uradno fotografijo in gremo.

Zaženemo se v joštovski hrib, da se kar kadi za nami. Ura je še zgodnja, zato ni problemov z vročino. Prvi zagon in vnema otrok kmalu pojenjata, saj je kar nekaj klanca pred nami. Ko pridemo do prvega daljšega postanka na Planici, se dobro razpoloženje vrne. Na začetku ima največ težav Rok, ki tarna, da ga bolijo kosti v nogah in noge na splošno. Neon zaenkrat uspešno premaguje pot. Zabava se z otroki, moteča je

edino vročina za njegovo dolgo dlako. Pri spustu v Selško dolino Rok vse bolj tarna nad bolečinami in odločitvijo, da se je pridružil pohodu. S tem naleze Maja in Tilna, tako da začnejo zaostajati. Pri odcepu za Stari vrh naredimo spet daljši počitek, ki pa ne prinese kaj bistveno drugačnega. Do naslednje točke se mala skupinica res zelo počasi privleče za ostalimi.

Ko pridemo v gozd pod Prevalo, se Rok pridruži prvi skupini, Maj in Tilen pa zopet začneta zaostajati. Spust v Poljansko dolino je tako za zaostajajoče spet precej počasen. To leto uberemo spet drugačno pot in sicer se odločimo, da se bomo spustili proti Poljanam nato pa šli peš še do Gorenje vasi od koder naslednji dan začnemo s pohodom. V Poljanah se s kombijem odpeljejo Boža, Maj in Tilen, bojda zaradi utrujenosti.

Vmes ima Petra preglavice s postavljanjem enega šotora, kar jo spravlja v grozljiv obup, ki se nam zdi smešen, njej pa ne. Ostala skupina hodi naprej do Gorenje vasi, kjer si otroci zaslužijo sladolead in osvežilno pijačo, potem pa se s kombijem odpeljemo do prenočišča v Kopačnici. Vsi se z veseljem zmečejo v vodo, saj ohladitev res prija. Pripravimo večerjo: špageti s polivko, kar traja kar precej časa.

Zvečer se pogovorimo o današnjem dnevu. Ugotavljamo, da bi vsi lahko prehodili pot do konca, saj zvečer ni nobenih znakov utrujenosti več pri Maju in Tilnu. Dogovorimo se za potek naslednjega dne in se zaziblujemo v spanec.

Sredi noči ima bazen zopet nočne obiskovalce, ki pa niso tako glasni kot prejšnjo noč.

2. DAN: TOREK 5. JULIJ 2016, 9.00 – 19.00

GORENJA VAS – LAJŠE – ŽIROVSKI VRH SV. ANTONA – KOZINA – ŽIROVSKI VRH SV. URBANA – MRAK – POD ZALO – JURČET – ARKAN – LAVROVEC – GOR. SMREČJE – HLEVNI VRH – RODOFOV MLIN – SOPOT – BRNIKOV LOG – LANEVŠE – TRATE – MEDVEDJE BRDO

Zjutraj vstanemo, pozajtrkujemo, pospravimo tabor, Petra pa nas odpelje do začetne točke. Boža in Mateja ostaneta pri Petri, da ji pomagata pri pospravljanju tabora, prvo polovico poti pa se bosta prepeljali.

V trgovini vzamemo sendviče, ki smo jih naročili prejšnji dan in se začnemo vzpenjati proti Žirovskemu vrhu. To je najtežji vzpon pohoda, zaradi tega posledično vidna tudi večja utrujenost pri otrocih.

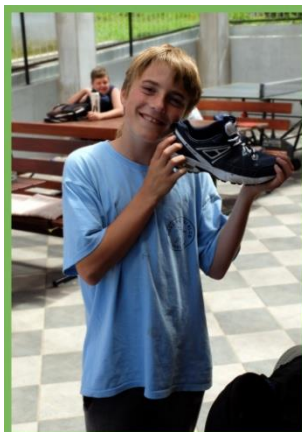
Ismirjeve kratke nogice niso primerne za vzpone, kar večkrat poudari, s tem pa neskončno nasmeje. Na vrhu hribovja Žirovski vrh je res lep razgled, saj se na sever vidijo Karavanke in Kamniško Savinjske alpe, od koder smo začeli, na drugi južni strani pa v daljavi še hribovja in planote, proti katerim hodimo. Vročina postaja vedno močnejša, zato smo zelo veseli, ko nas večino poti v senčno zavetje zavija gozd. Počitek imamo pod stalni drevesom malo pred najvišjo točko tega dne. Drevo nas je res že navajeno.

Pri Rupnikovih rovih nas preseneti presušen studenec, na katerega vodo smo računali, zato se

kar hitro odpravimo naprej proti Smrečju. Do tu nihče ne tarna prav posebej, edino Žiga namiguje, da ga bolijo mišice na nogah.

V Smrečju imamo daljši postanek ter okrepčilo s sladoledom. Lastnica lokala nas že pozna iz preteklih let. Po počitku se vzpnemo proti vrhu Sv. Treh Kraljev, nato pa zavijemo dol proti Hlevnem vrhu. Zopet nas spremlja nekaj psov,

kot običajno. V dolini pred prihodom na glavno cesto se osvežimo pri vodi, ki brizga ven iz cevi sredi travnika. Ko nadaljujemo pot, Žiga že močno tarna nad bolečinami v nogah. Ugotovimo, da je zamenjal čevlje, kar absolutno ni bilo v redu. Po prihodu na glavno cesto hodimo zelo previdno. To je najbolj zoprni del poti. Ko se vključimo ponovno na stransko

cesto proti Medvedjem brdu, Petra pobere Žiga in Nušo, ki zadnji del poti nadaljujeta z avtom. Zadaj ostane Andrej z Majom in Tilmom, ostali odhitijo naprej. S precej spodbujanja in vnašanja dobre volje pridejo do Medvedjega brda, doma ČŠOD, kjer nas spet pričakajo krave, tuš in pa podrt šotor. Petra je čisto obupala nad šotorom Adrijane in Andreja. V dvojce se precej laže postavi, ugotovimo.

Pripravimo večerjo, pasulj, po večerji pa se posedemo in si izmenjamo izkušnje s tega dne. Mateja že opaža, da Neon ne more več hoditi. Začel je šepati, ni več vodljiv, skratka vidi se, da je pričel trpeti. Odloči se, da ga odpelje domov. Vsem je žal zaradi tega, vendar ne želimo tvegati kakšne poškodbe.

3. DAN: SREDA 6. JULIJ 2016, 9.00 – 19.00

MEDVEDJE BRDO – ŽEJNA DOLINA - HOTE DRŠICA – LOG – NOVI SVET – DOLNJI NOVI SVET – ERJAVEC – CAJNAR – POD MIZNIM VRHOM – POD PREDIVNIM VRHOM – ORLOV GRIČ – GORENJE – BUKOVJE - PREDJAMA

Za tretji dan se odločimo, da bomo poskusili vsi prehoditi celo pot do Razdrtega. Prvič, saj v prejšnjih dveh letih tega še nismo uspeli. Na zemljevidu vse izgleda dokaj enostavno in ne preveč dolgo. Vendar že sam spust do Hotedršice traja precej dlje, kot smo načrtovali. Tam vzamemo sendviče in imamo kratek počitek. Žiga je čisto na tleh, saj so bolečine v nogah prehude. Močno šepa in zaostaja za vsemi. Odločimo se, da se bo malo peljal s Petro.

Ko nadaljujemo s pohodom ugotovimo, da odsotnost Žiga močno vpliva na Nušo, ki je do takrat hodila brez težav in komentarjev. Ko Žiga ni zraven, pa začne tarnati, da jo vse boli, da želi domov, skratka, da je vse narobe. Ta slaba volja se kor virus razširi na obe ostali udeleženci pohoda, Ireno in Valerijo, ki tudi postaneta slabe volje. Pa še ta drugi del od Hotedršice do vznožja Miznega vrha je precej daljši, kot izgleda na zemljevidu. Tako pridemo na vrh planote že precej utrujeni in z veliko kilometri v nogah. Tam nas čakata Petra in Žiga in za Nušo je svet spet lepši. Petra vmes močno zmasira Žigovo nogo, tako da se odloči, da bo spet hodil z nami.

Čaka nas pot pod daljnovodom, ki je sicer večinoma v senci po makadamu, precej neprometnem. Vseeno je nekaterim to zelo težek del poti, predvsem zaradi podlage, ki pušča sledove na nogah predvsem tistim z mehkejšo obutvijo. Iz gozda pridemo v Gorenje, nato v Bukovje in Predjamo. Tam imamo daljši postanek. Spremljevalci se odločimo, da glede na to, da smo precenili prvi del pohoda damo možnost otrokom, da gredo peš do konca ali da se peljejo s kombijem in pomagajo pri postavljanju šotorov. Okvirno smo izračunali,

da je do Razdrtega še nekaj 12 kilometrov (kasneje ugotovimo, da smo v tem primeru precenili dolžino poti).

Vsi razen Ismirja se odločijo, da se peljejo. Petra se odpelje z Majem in Žigom po novo pohodno obutev, Adrijana z Ismirjem nadaljuje pot, ostali pa pripravljamo večerjo na kmetiji Bertoncelej, kjer nas ponovno izredno prijazno sprejme gospa Doroteja. Izročimo ji zahvalo in fotopis pohoda za leto 2015, česar se neizmerno razveseli. Malo nam pove, kaj je novega pri njih, mi pa ji zaupamo naše letošnje izkušnje in doživetja. Kasneje se nam pridružita za kratek čas še Primož in Janez. Dela je veliko, zato se pogovorimo le na kratko. Otroci spet uživajo v obisku hleva in ogledu molže krav.

Približuje se tema, o Adrijani in Ismirju pa ne duha ne sluha. Kombi se je že vrnil iz nabave, zato vsi nestrpno čakamo prihod.

Tudi povečerjali smo že vsi. Končno le pokliče Adrijana, precej čez 21.00 uro, precej utrujena. Pove, da sta z Ismirjem že kmalu po Predjami popolnoma zgrešila smer in da sta trenutno na poti iz vasi Bela proti Sanaborju. Iščemo po zemljevidu in komaj najdemo imeni. Namesto proti jugu ob vznožju Nanosa sta se odpravila na zahod proti Vipavi. Naredila sta dodatnih 15 do 20 kilometrov v popolnoma napačno smer. Petra jih gre iskat, ostali se odpravimo k šotorom. Petra pripelje izgubljenca. Ismir komaj hodi od bolečin v mišicah, Adrijana pa deluje še kar v redu. Ismir poje malo večerje, nato pa ga Petra pošteno zmasira. Ura je že pozna, zato se odpravi spat. Ostali še malo poklepetamo pred šotorom in opazujemo nebo, saj vse kaže na dež, ki nas res ujame nekje sredi noči, ravno toliko, da nas kaplje prijetno zazibljejo v spanec.

4. DAN: ČETRTEK 7. JULIJ 2016, 9.00 – 19.00

**SENOŽEČE – GABRČE – MIMO DIVAČE – DOLNJE LEŽEČE – MIMO ŠKOCJANSKIH JAM
– DANE – PARED – KAČIČE – RODIK – KOZINA – KLANEC**

Naslednji dan nas Petra zapelje do Senožeč. Ob poti ugotavljamo, da bi to lahko prehodili, saj dolžina znaša dobrih 6 kilometrov. V Senožečah dvignemo sendviče, ki smo jih prejšnji dan naročili po telefonu. Tokrat so sendviči res gromozanski in ker jemo sendviče že četrti dan, se vsem že kar precej upirajo. Pričakata nas Aleksandra in njen oče. Povabita nas na kavo in sladoled. Zelo prijazno nas sprejmeta in prijetno se malo pogovarjamo o našem pohodu in njunem sobivanju. Aleksandra je vmes dobila tudi psa, ki se igra z našimi otroki.

Kljub temu, da bi se radi zadržali, moramo oditi na pot, da nas ne prehiti vročina. Adrijana se spominja večino poti, zato hoja poteka gladko. Zelo hitro pridemo mimo Divače, Škocjanskih jam, potem pa je malo težje, ker sledi vzpon navzgor. Pri Rodiku imamo daljši odmor, kjer nas čaka Petra. Pravi, da je šla pogledat v Ocizlo in na Klanec in da nam je uredila prenočišče v domu duhovnosti na Klancu. Spet prava postelja, tuš, skratka ugodje. Odhitimo proti Kozini, kjer si privoščimo najboljši sladoled na svetu☺, vsaj po mnenju slaščičarja. In res je dober. Po kratkem počitku nadaljujemo proti Klancu in res smo kot bi mignil v domu Duhovnosti. Tu se v miru stuširamo in pripravimo večerjo. Ismir da predlog, da bi drugo jutro zelo zgodaj vstali, da pridemo čim prej do Kopra in se potem cel dan kopamo. Nekaterim se sicer to zdi prezgodaj, vendar se večina strinja, da je štart že ob 6.00. Ali vsaj blizu.

Dom duhovnosti je poleg pokopališča, kar zbudi domišljijo predvsem Tilna, pa tudi Roka in Maja, ki si na vsak način želijo obiskati pokopališče. V njih je neha nervoza, za katero ugotovimo, da je delno povezana s strahom pred neznanim. Začnejo si namreč praviti zgodbe o pokopališču, duhovih in podobnem. Med Tilnom in Rokom pride tudi do kratkega stika, saj se sporečeta. Čez nekaj časa sta že prijatelja. Zvečer se fantje, ki so skoraj vsi v isti sobi, ne morejo umiriti. Zjutraj ugotovimo, da so še dolgo v noč bedeli in si pripovedovali strašljive zgodbe in predvajali grozljive video vsebine. Kljub temu jim zgodnje vstajanje ne dela velikih preglavic.

5. DAN: PETEK 8. JULIJ 2016, 9.00 – 19.00

KLANEC – PETRINJE – GRUCELJ – ČRNI KAL – KATINARA – KRNICIA – RIŽANA – CEPKI – ROBIDA – MIŠI – PORTON – BERTOKI – KOPER - ŽUSTERNA

Res smo vstali ob 5.00, oziroma nekaj čez, pospravili sobe in našo prtljago, pozajtrkovali ter se nekaj čez 6.00 uro odpravili naprej. Odločitev za to ne bi mogla biti boljša, saj smo se s tem izognili najhujši vročini na planoti med Petrinjami in Črnim kalom.

Že kmalu po začetku sta začela zaostajati Žiga in Nuša. Ko smo prišli v Petrinje, pa jih enostavno ni bilo več. Skupina je šla naprej, Andrej pa počaka zadaj. Kar nekaj časa mine, preden se prikažeta. Izgubila sta stik s skupino, nato pa sta še zašla in prišla čisto po drugi poti v Petrinje.

V Črni kal prispemo pred 8.00 uro in vidno zadovoljni nad začetkom obujamo spomine iz preteklih dveh let: počitek pri cerkvici, kopanje v vaškem napajalniku, jezo gospe zaradi kopanja v vodi, ki sicer služi za zalivanje,... Kar nekaj utrinkov se je že nabralo.

Spustimo se do Rižane, tam pa nas pričaka Petra. Utrujenost je tu že močno opazna pri vseh. Odločimo se, da se razdelimo v dve skupini: hitrejša skupina gre z Adrijano naprej, počasnejša ostane zadaj z Andrejem. Ismir, Valerija, Rok in Maj odbrzijo Koprno naproti, Žiga, Nuša, Tilen in Irena pa uberemo malo počasnejši tempo. Žiga se nekje med Robido in Mišmi zave, da nima denarnice. Pregleda vse, vendar denarnice ni. Danes pa štipendija! Andrej pokliče Petro in Matejo, jima to sporoči ter pove možne kraje, kjer bi lahko to izgubil. Čez precej časa pokliče Petra, da sta našli denarnico in sicer na ozki gozdni stezi, ki se spušča proti Črnemu kalu. Žiga se spomni, da je bil tam hlod, pod katerim se je zavihtel. Večjega veselja s strani Žige, ko je izvedel novico o najdeni denarnice, bi težko pričakovali.

Pred prihodom v Bertoke se osvežimo še v Rižanki v tolmunu, kjer je očitno zelo priljubljena točka tudi za domačine. Med Bertoki in Koprom nas čaka še dolga ravnina asfalta in Irena se takoj spomni, da je bil to zanj najtežji del lanskoletne poti. In res se vleče...

Zato smo toliko bolj veseli prihoda v Koper. Takoj zavijemo na sladoled pri Tuš planetu in si privoščimo še zadnji počitek, malo daljši. Kljub precejšnjim bolečinam v nogah in ožuljenosti precej hitro prehodimo še zadnji del do KKK Žusterna in se takoj spravimo v morje. Enkratno. Zabavajo nas deskarji, ki v vetru uganjajo razne vragolije. Utrujenost in bolečine pri večini zelo hitro pridejo v pozabo, tako da proti večeru otroci že veselo skačejo naokoli, kot da ne bi bilo za njimi precej več kot 100 prehojenih kilometrov. Zvečer si skuhamo večerjo in se pogovorimo z otroki glede hoje zadnji dan.

Prostovoljka Boža, ki se je danes zaradi utrujenosti in poškodb na nogah peljala s kombijem, se bo tudi jutri peljala, saj so bolečine prehude. Po večerji se vsi zberemo skupaj in vsak pove svoje vtise s poti. Danes je zadnja noč, ki jo bomo preživeli skupaj, zato je prav, da vtise strnemo.

Spanje v kontejnerju, v katerem je sicer telovadnica KKK Žusterna je nekaj posebnega, vonjave in zvoki ki nastajajo pri tem pa neponovljivi.

6. DAN: SOBOTA 9. JULIJ 2016, 8.00 – 13.00

ŽUSTERNA – IZOLA – PARENZANA - STRUNJAN – FIESA – PIRAN

Jutro je mešanih občutkov: na eni strani zadovoljstvo, da smo skoraj že pri koncu, po drugi strani žalost, da je vsega že konec. Andrej in Adrijana se dogovorita, da bi letos ubrali malo drugačno pot in sicer bi šli po kolesarski poti, ki sledi bivši Parenzani, železniški trasi med Trstom in Pulo. Odločitev je spet prava, saj se izkaže, da je pot lažja in krajša. Kot bi mignil smo v Izoli, skozi tunel v Strunjanu, Fiesi in piranski cerkvi na hribu. Res neverjetno, kako hitro so minili zadnji kilometri pohoda.

S cerkve se spustimo do Tartinijevega trga in TU SMO!!!

HURAAAAA!!! Otrokom čestitamo za podvig, razdelimo majice, naredimo skupinsko fotko. Pozdraviti nas pride gospa Mojca Švonja, svetnica občine Piran. Gospod Bossman je žal odsoten. Gospa Švonja nas pelje na zaslužen sladoled. Podarimo ji skromno darilce v znak prijateljstva med Kranjem in Piranom.

Pogovorimo se o poteku poti, naporih, prijetnih doživetjih, ona pa nam malo razloži o občini in trenutnem dogajanju. Zahvalimo se za sprejem in odidemo še na zadnje kopanje.

Po kopanju sledi še komaj pričakovano kosilo v restavraciji, s pravo hrano☺ Res se naveličaš sendvičev in konzervirane hrane v tem času, a za takšen podvig ni druge boljše rešitve. Zato toliko bolj na koncu teknejo čevapčiči, kalamari, solata, pica, karkoli že, samo da ni sendvič ali konzerva.

POST FESTUM

Kljub dejstvu, da nam tudi letos ni uspelo združiti vse poti v celoto med Kranjem in Piranom, smo uspešno prehodili približno 145 kilometrov. Zmanjkalo nam je še približno 15 kilometrov.

V tem času, ki smo ga preživeli skupaj z otroki, se res dobro spoznaš. Cel dan preživiš skupaj, v dobrem in slabem. Ugotoviš, kako pomembno je, da smo na pohodu skupaj, kot skupina. Kako pomembno je

sodelovanje, pomoč, ko je potrebna. Ves čas si v stiku z naravo in s sabo ter z ljudmi, s katerimi hodiš. Kdorkoli na poti bi se lahko premislil in se odločil za vrnitev domov. In mnogo je bilo teh mejnih trenutkov, ko je kdo izmed otrok začel tarnati nad bolečinami, utrujenostjo, naveličanostjo. Občasno so začeli izražati, da je vse brez veze, da ne vedo, zakaj so se odločili za to, da drugo leto pa nikakor ne gredo več zraven in da bi najraje takoj šli domov. Vendar ne. Vztrajali so. Do konca in to je vredno vsega spoštovanja in pohvale. Tilen je bil na poti že tretjič. Vsako leto se je udeležil pohoda in razen nekaj prepeljanih kilometrov letos v prvem dnevu je vsakič prehodil celo pot.

Zato je zelo pomembna popotnica, ki smo jo želeli dati otrokom po prehojeni poti od Kranja do morja. V življenju lahko dosežeš vse, kar si zastaviš. Tudi nekaj, kar na prvi pogled zgloda ali se sliši nemogoče, oziroma izredno težko. Ampak če vsak dan narediš korak proti cilju, hitro ali počasi, slej ko prej prideš na cilj in ga dosežeš, naj bo še tako oddaljen ali zahteven. Pomembno pa je tudi, da imaš ob sebi ljudi, ki te spremljajo, bodrijo, spodbujajo in da jih tudi ti spremljaš, bodriš in spodbujaš na poti do cilja.

VTISI UDELEŽENCEV

Ismir

Najteže je bilo tretji dan, najbolj zoprno. Drugače je bilo dosti v redu. Medvedje brdo mi je ostalo najbolj v spominu in bazen. Želi, da se ne omenja več Nunas (Nanos)©

Mateja

Vsem kapo dol, vsa pohvala, od prvega do zadnjega. Tisti delčki poti, ko so se nekateri peljali, ne bi bili potrebni. Vsi bi zmogli prehoditi.

Najljubši del poti so ji še vedno hribi, Gorenjska, je pa tudi tu lepo. Žal ji je, da ni mogla prehoditi s skupino celo pot.

Pohvale Ismirju za dobro voljo, prepevanje. Žal ji je, da sta bila Žiga in Nuša bolj po svoje, da se niso toliko družili. In da je Neon odšel predčasno domov.

Vse pohvale vsem. Sendviče je treba nujno pohvaliti. Všeč ji je stopnjevanje iz modernih sendvičev, do zavitih v papirju in holcarskih.

Adrijana

Pohvala vsem, super so bili, fino smo prehodili. Žiga in Nuša sta bila malo posebej. Hodili so vsi super.

Ismirju vse pohvale in čast. Zdržal je do konca. Bil je v podporo, ko sta se izgubila tretji dan.

Malo ji je žal za kletvice pri Maju in Tilnu, tudi če se pogovarjaš po telefonu.

Komaj čaka, da bo prihodnje leto spet pohod.

Maj

Vse mu je bilo v redu, razen prvi dan, oziroma drugi dan, ko sta precej zaostajala. Potem sta se drla za Andrejem. Najbolj mu bo ostalo v spominu, da jih je Ismir strašil ponoči (prejšnjo noč). Predzadnji dan mu bo ostal v spominu, ker so se mu odvezali čevlji in je ponorel. Všeč mu je bilo za čevlje.

Rok

Najbolj všeč mu je bilo, ko se je vrgel v vodo (morje in korito na Črnem kalu). Všeč mu je bila večerja prvi dan in bazen, pa ko je peljal Neona. Všeč so mu bile palačinke in pecivo v Razdrtem. Tudi nektarine. Golaž mu ni bil všeč, prav tako ne Majevo smrčanje.

Irena

Ful, ful dobro, ko so se kopali v bazenu. Najbolj ji bo ostalo v spominu, ko se je kregala z Andrejem zadnji del poti. Ugotovila je, da primorski metulji nič ne na ugriznejo. Ogromno jagod je nabrala. Ful dobro, ko je peljala Neona in škoda, ker je šel.

Petra

Najbolj všeč smo ji bili mi vsi. To, da je bila logistična podpora, ji ni bilo všeč. Raje bi hodila z nami. Jeseni bi rada celo traso prehodila neprestano.

Všeč ji je bil šotor Adrijane in Andreja. Vsak dan je napredovala pri postavljanju šotora.

Videli so izredno lepega jelena.

Nekateri so bili deležni njene masaže, s katero je spravila posameznikom solze na oči.

Zelo všeč ji je v Zoni, pod Nanosom. Všeč so ji jutranji izleti.

Vsaka čast vsem: »Veliko večji frajerji ste, ko ste tole opravili, kot pa kako traparijo ko ušpičite.«

Tilen

Najbolj všeč mu je bilo, da je zdržal do sem, da ni omagal. Ni mu bilo dobro, da so ga noge bolele, da je zaostajal, predvsem v velikih klancih.

Kar fajn je bilo. Dobro mu je bilo, da je slišal Maja in Ismirja, ko sta smrčala. Maj 3 sekunde, Ismir 4 sekunde in potem sta imela band. In pa včeraj, ko je Roku na nos pritiskal in je smrčal.

Pa da smo šli na sladoled. Ni mu bila všeč vročina. Za hoditi so bili boljši gojzarji kot adidaske.

Žiga

Prvi dan je bil zakon, ko je celi dan prehodil brez jamranja. Drugi dan sta bila skoz prva, je bilo dobro. Zelo so ga noge bolele.

Nuša

Najbolj všeč ji je bilo vstajanje, ker sta bila z Žigom pokonci dve uri pred ostalimi. Všeč ji je, da je Žiga zdržal do konca. Ni ji bilo všeč, da ga je celo pot poslušala, ko je jamral. Všeč so ji bili vici od Bože.

Boža

Glede na leta lahko potrdi, da se vsi užitki drago plačajo. Dobila je osem žuljev na vsaki nogi. Všeč ji je, da je spoznala go. Petro, ki je tako vsestranska. Očarana je bila nad naravo. Ni razočarana, da ni mogla vsega prehoditi. Všeč ji je, da je spoznala hčerko Adrijane in Andreja.

Valerija

Všeč ji je bilo, ko so spali pri kravah na Medvedjem brdu. Všeč ji je morje. Ni ji bilo všeč, ko sta se z Ireno kregali. Vročina ji ni bila všeč. Všeč ji je bil Neon. Najlepše je bilo v Predjamskem gradu.

Pripravila: Mateja Oman, Andrej Gregorač